

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.D.H.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2017, č.j. MV-113542-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci bylo povolení k trvalému pobytu na území České republiky zrušeno podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), a podle § 77 odst. 3 uvedeného zákona mu byla stanovena lhůta pro vycestování z České republiky v délce 60 dnů a udělen výjezdní příkaz [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 8. 2017, č.j. OAM-1668-17/ZR-2014, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 10. 2017, č.j. MV-113542-4/SO-2017].

Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie

nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.

II. Žalobní body

a) Napadené rozhodnutí je v rozporu se základními zásadami, na kterých je vybudován správní řád. Žalobce v této souvislosti uvádí, že má za to, že správní orgán vůbec neměl řízení o zrušení trvalého pobytu zahajovat. Je jistě v souladu se smyslem zákona o pobytu cizinců zrušit pobytové oprávnění cizinci, který tento pobyt nevyužívá a pobytovým oprávněním disponuje pouze formálně. To však není případ žalobce.

K tvrzené absenci žalobce mělo dojít v období od 12. 12. 2011 do 25. 6. 2013, kdy se žalobce měl na území České republiky vrátit. Řízení o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu však bylo zahájeno až dne 7. 7. 2014 a prvostupňové rozhodnutí v této věci bylo vydáno až dne 16. 8. 2017, což je více než 4 roky poté, co se měl žalobce na území zpět vrátit.

Žalobce tedy nebyl v době zahájení řízení osobou, která by pobytové oprávnění nevyužívala a disponovala jím pouze formálně. Byl naopak osobou, která na území České republiky dlouhodobě žije, má zde vybudované zázemí a dodržuje zdejší platné zákony. Zahájení správního řízení v této situaci a následné vydání rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění nebylo v souladu s účelem zákona o pobytu cizinců. Žalobce tak považuje napadené rozhodnutí za projev přepjatého formalismu, neboť formálně sice bylo znění zákona naplněno, nicméně fakticky se jedná o rozhodnutí, které odporuje cílům, které citovaný zákon sleduje. Jedná se o rozhodnutí, které bylo vydáno zcela zbytečně, neboť neřeší aktuální situaci ani žádný aktuálně hrozící problém, ale vychází ze skutkových podkladů, které byly aktuální před více čtyřmi lety. Žalobce má teoreticky možnost (zákon tuto možnost sice předpokládá, nicméně s ohledem na běžnou praxi na zastupitelských úřadech České republiky a situaci kolem tzv. Visa pointu je to prakticky vyloučeno) si ve zjednodušeném řízení vyřídit nové pobytové oprávnění. Jediným výsledkem tedy je, že žalobce bude nucen utratit nemalé náklady na své vycestování z území, zajistit si mimo území pro dobu vyřízení jeho žádosti ubytování a zdroj příjmu, opětovně zaplatit správní poplatky a následně se může vrátit zpět.

Žalobce si je vědom toho, že zákon o pobytu cizinců v souvislosti se zahájením správního řízení podle § 77 odst. 1 písm. c) nestanoví žádnou lhůtu, ve které by dané řízení muselo být prekluzivně zahájeno a rozhodnuto. Je tomu tak zřejmě proto, že životní situace jsou rozdílné a tuto lhůtu by nebylo možné jednoznačně určit. Zákon nicméně předpokládá, že správní orgány budou postupovat v souladu se základními zásadami jejich činnosti. Žalobce má za to, že v jeho případě od tvrzeného jednání uplynulo tolik času, že samotné zahájení stejně jako rozhodnutí je s těmito zásadami v rozporu.

b) Správní orgány pochybily, když se nepokoušely zjistit skutečnosti ohledně žalobcova současného života. Toto pochybení je přitom o to flagrantnější, že se jedná o řízení zahájené z moci úřední, správní orgán tak byl vázán povinností zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Okolnosti objasňující jeho současný život by jistě byly okolnostmi ve prospěch žalobce, neboť by do řešení případu vnesly optiku toho, zda je

přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem, zda odpovídá okolnostem daného případu a zda jsou jeho důsledky přiměřené dopadům do soukromého a rodinného života žalobce.

c) Rozhodnutí správních orgánů jsou zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce má na území České republiky vytvořeny rodinné vazby. Přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je přitom nezbytnou podmínkou samotné možnosti vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Intenzita zásahu do soukromého a rodinného života cizince je v případě rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nepoměrně vyšší než citelnost zásahu do života cizince v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt. Svou intenzitou dopadů do soukromého a rodinného života cizince se rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu blíží dopadům rozhodnutí o správním vyhoštění cizince z území. Žalobce v České republice pobývá již velmi dlouhou dobu, má zde vybudované silné sociální vazby a Českou republiku považuje za svůj domov, jehož ztráta by pro něj byla značnou osobní tragédií. Žalobce tu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012. Odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“, nabízí ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení nabízí minimální výčet okruhů, které ovlivňují přiměřenost rozhodnutí, s nimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Jakékoliv odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí však v odůvodnění napadaného rozhodnutí naprosto absentuje. V situaci, kdy je správní orgán povinen postupovat podle § 3 správního řádu, je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že účastníka buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Tím správní orgán jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

d) K samotnému posouzení toho, zda relevantním způsobem zdůvodnil dobu své nepřítomnosti na území České republiky, žalobce uvádí, že rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné jak pro nedostatek důvodů, tak pro nesrozumitelnost. Žalobce mimo území České republiky pobýval nejprve v období od září 2008 do dubna 2011, přičemž správní orgán prvního stupně uznal, že k tomu měl vážné a uznatelné důvody spočívající ve studiu na střední škole. Druhým obdobím, kdy žalobce pobýval mimo území České republiky, bylo období od 12. 12. 2011 do 25. 6. 2013. Žalobce v průběhu řízení doložil, že se v tomto období učil praxi v hotelové škole ve Vietnamu, o čemž uvedl, že se jedná o přípravu na budoucí povolání, a tento důvod by tak měl být uznán jako závažný důvod odůvodňující jeho absenci. Dle názoru žalobce správní orgán ve svém rozhodnutí srozumitelně nevysvětlil, z jakého důvodu tato žalobcova příprava na budoucí povolání neobstojí jako závažný důvod odůvodňující jeho absenci.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve vyjádření k žalobě Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

Správní orgány akceptovaly doklad o studiu žalobce v zemi původu od září 2008 do dubna 2011 a jeho pobyt posoudily jako pobyt mimo území EU ze závažných důvodů ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, konkrétně z důvodu studia na střední škole.

Ke druhému období, kdy žalobce pobýval mimo území, tj. od 12. 12. 2011 do 25. 6. 2013, žalovaná, stejně jako v napadeném rozhodnutí, odkazuje na „protokol o výsledku žadatele ve věci řízení o žádosti o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území“ ze dne 7. 7. 2014, v němž žalobce uvedl: „*ve Vietnamu jsem se učil praxí u svých známých, ve škole jsem se na kuchaře nikdy neučil, učil jsem se pouze praxí*“.

V současné době je postup při podání žádosti dle rozsudků rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č.j. 10 Azs 153/2016-52 a č.j. 7 Azs 227/2016-36, dle kterých jsou žádosti o pobytová oprávnění, které byly doručeny příslušnému zastupitelskému úřadu v zemi, kde konkrétní podmínky neumožňují podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase, účinně podány.

K námitce zcela zjevné nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce odkazuje žalovaná i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. Azs 288/2016-30.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 10. 10. 2018 zástupce žalobce setrval na argumentaci obsažené v žalobě. Nesporoval, že žalobce pobýval mimo území České republiky (resp. mimo území států Evropské unie) od 12. 12. 2011 do 25. 6. 2013. Zdůraznil, že řízení o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno až dne 7. 7. 2014 a prvostupňové rozhodnutí v této věci bylo vydáno až dne 16. 8. 2017, což je více než 4 roky poté, co se žalobce na území vrátil. Zrušení jeho pobytu tak nebylo v souladu s účelem zákona o pobytu cizinců. Důvodem pobytu žalobce mimo území České republiky (resp. mimo území států Evropské unie) byla jeho příprava na budoucí povolání.

V. Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

a) Žalobce podal dne 24. 4. 2014 Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském

společenství na území ČR. V řízení o této žádosti bylo při výslechu žalobce dne 7. 7. 2014 zjištěno, že žalobce opakovaně a dlouhodobě pobýval mimo území ČR. Na základě tohoto zjištění správní orgán prvního stupně dne 7. 7. 2014 zahájil s žalobcem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Předmětné řízení bylo tedy zahájeno bezprostředně poté, co se relevantní informace dostaly do dispozice správního orgánu. O zrušení povolení k trvalému pobytu rozhodl správní orgán prvního stupně až dne 16. 8. 2017. Řízení bylo tudíž poznamenáno průtahy. Avšak tato skutečnost sama o sobě neznamená, že by v žalobcově případě nebylo možné aplikovat ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K průtahům v řízení zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: „*Průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu – pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.*“ (rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č.j. 6 A 171/2002-41). Zdejší soud se s tímto názorem ztotožňuje. Nelze sice vyloučit zcela výjimečnou situaci, kdy průtahy v řízení v kombinaci s dalšími okolnostmi mohou představovat porušení procesních předpisů, takže bude nutné je považovat za podstatnou procesní vadu, která může způsobit nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, nicméně v daném případě taková situace nenastala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č.j. 7 Azs 313/2015-35). K řečenému třeba dodat, že žalobce se proti průtahům v řízení nijak nebránil: neinicíoval uplatnění opatření proti nečinnosti u nadřízeného správního orgánu a nedomáhal se po jejich bezvýsledném vyčerpání ochrany proti nečinnosti správního orgánu u správního soudu.

b) V daném případě správní orgán měl zjišťovat a zjišťoval, po jak dlouhou dobu a z jakých důvodů pobýval žalobce mimo území států Evropské unie. Žalobce správnímu orgánu vytýká, že nezjistil skutečnosti ohledně jeho současného života. Žalobce má za to, že okolnosti objasňující jeho současný život by do řešení případu vnesly optiku toho, zda je přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem, zda odpovídá okolnostem daného případu a zda jsou jeho důsledky přiměřené dopadům do soukromého a rodinného života žalobce. Z námitky ovšem není nikterak zřejmé, o jaké okolnosti objasňující život tu má jít a jakou optiku do konkrétně čeho by to mělo vnést. Tuto námitku tak nelze pokládat za skutečný žalobní bod, z něhož musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č.j. 2 Azs 73/2016-25).

c) K posuzování přiměřenosti se Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47: „*Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších).*“.

Ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, na základě něhož byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, přitom správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince neukládá. Jelikož v žalobcově věci bylo rozhodnuto právě podle tohoto ustanovení, neměly správní orgány povinnost se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce zabývat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 8. 2016, č.j. 1 Azs 108/2016-41). Žalovaný správní orgán proto nepochybil, pokud takový postup správního orgánu prvního stupně potvrdil jako správný.

Přímo ve vztahu k aplikovanému ustanovení uvedený závěr potvrdil Nejvyšší správní soud v žalovanou citovaném rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30: „*Skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. (...) Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy [o ochraně lidských práv a základních svobod].“.*

Přiměřenost dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce by tak mohla být posuzována jen ve výjimečných případech zvláštního zřetele hodných. V přezkoumávané věci lze souhlasit se zjištěními správního orgánu prvního stupně: „... i když účastníka řízení prostřednictvím jeho zmocněné zástupkyně [správní orgán] vyzval, aby prokázal, že pobýval na území ČR v období od roku 2002, kdy mu byl povolen trvalý pobyt, do září 2008, kdy začal studovat střední školu ve své vlasti, konkrétně aby doložil svou docházku na základní školu, případně alespoň oznámil, jakou základní školu na území ČR navštěvoval, účastník řízení tak neučinil a doložil pouze potvrzení, že v letech 2002 a 2003 [kdy mu bylo 10 - 11 let] navštěvoval Mateřskou školu ve Volarech. Lze se tak domnívat, že účastník řízení ve vlasti reálně pobýval mnohem déle a že povinnou školní docházku na území ČR vůbec neabsolvoval, o čemž jednoznačně svědčí i fakt, že si k výsledku ze dne 7. 7. 2014 přivedl tlumočníka (v období od roku 2002 do roku 2008 bylo účastníku řízení od 10 do 16 let, takže by v případě svého skutečného pobytu na území ČR měl povinnost chodit alespoň 5 let na základní školu a v průběhu té doby by se bezpochyby naučil výborně česky).“.

Žalobce žádným způsobem nekonkretizoval (natož prokázal), že zde má vybudované silné sociální vazby apod. Jeho případ tak nezakládá mimořádnou situaci, kdy by se neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dostalo do rozporu s principy materiálního právního státu, zejména do rozporu s principy lidskosti.

Soud se neztotožňuje s žalobcem namítaným rozporem rozhodnutí žalované s § 68 odst. 3 správního řádu.

d) Pro posouzení žalobcova případu je podstatné, jak dlouho pobýval mimo území států Evropské unie a zda tento jeho pobyt byl odůvodněn závažnými důvody.

K tomu správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 16. 8. 2017, č.j. OAM-1668-17/ZR-2014, uvedl, že v období od 12. 12. 2011 do 25. 6. 2013 účastník řízení pobýval mimo území EU, aniž by k tomu měl závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doložil sice potvrzení, dle kterého se od 1. 1. 2012 do 30. 4. 2013 učil ve firmě hotelová restaurace Xanh, k čemuž v průběhu výsledku ze dne 7. 7. 2014 uvedl, že se učil praxí u svých známých kuchařem, že ve škole se na kuchaře nikdy neučil, že se učil pouze praxí. Tento důvod však správní orgán nepovažuje za závažný ve smyslu uvedeného ustanovení. Žalobce v uvedené době ve vlasti ani jinde mimo EU nestudoval, ale pouze pracoval jako kuchař v restauraci svých známých. Vzhledem k tomu, že má na území ČR doposud povolen trvalý pobyt a z toho důvodu také volný přístup na trh práce, mohl účastník řízení pracovat jako kuchař v jakékoliv restauraci na území ČR a pokud chtěl pracovat konkrétně ve vietnamské restauraci, aby se naučil vařit vietnamská jídla, tak i takových je na území ČR celá řada. Práce v restauraci ve vlasti rozhodně není objektivně pochopitelným důvodem, který by účastníku řízení bránil v návratu do ČR v době kratší než 12 měsíců (lze si představit několikaměsíční stáž za účelem zdokonalení kuchařského umění).

Žalovaný správní orgán k témuž v rozhodnutí ze dne 26. 10. 2017, č.j. MV-113542-4/SO-2017, uvedl, že z úředních záznamů v cestovním dokladu odvolatele bylo prokázáno, že odvolatel pobýval v zemi původu od 12. 12. 2011 do 25. 6. 2013, tedy více než 18 měsíců nepřetržitě. Odvolatel sice dne 17. 10. 2014 doplnil potvrzení, že se vyučil v hotelové restauraci Xanh v období od 1. 1. 2012 do 30. 4. 2013. Nicméně v protokolu o výsledku žadatele ve věci řízení o žádosti o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území ze dne 7. 7. 2014, který je součástí spisu pod č.j. OAM-1668-1/ZR-2014 a na základě kterého bylo s odvolatelem zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na území, odvolatel uváděl: *ve Vietnamu jsem se učil praxí u svých známých, ve škole jsem se na kuchaře nikdy neučil, učil jsem se pouze praxí* (dle slov odvolatele na území nenašel uplatnění). Není pochyb o tom, že odvolatel mimo území států Evropské unie pobýval po dobu delší než 12 měsíců, a že důvodem jeho pobytu nebyly závažné důvody. Zákon o pobytu cizinců toleruje 12 měsíců nepřetržitého pobytu cizince mimo území a dále pak jen pobyt ze závažných důvodů. Na straně odvolatele však nebyly zjištěny žádné závažné důvody pro jeho pobyt mimo území v trvání 18 měsíců.

K tomu soud uvádí, že pojem „závažné důvody“ užitý v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců představuje neurčitý právní pojem. Zákonodárce sice uvádí některé situace, které lze pod něj podřadit, avšak nadále správním orgánům poskytuje určitou míru volnosti, která spočívá v interpretaci tohoto pojmu. Věda o správním právu uvádí, že *„Při interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Objasní si význam neurčitého pojmu a jeho rozsah a hodnotí skutečnosti konkrétního případu z toho hlediska, zda je lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.“* (Dušan Hendrych a kol.: Správní právo. Obecná část. 8. vyd. Praha: C.H.Beck 2012, str. 80). Pokud tedy lze zařadit skutkové okolnosti případu pod pojem „závažné důvody“, povolení k trvalému pobytu nemůže být podle tohoto ustanovení zrušeno. Jestliže však skutkové okolnosti případu pod uvedený pojem podřadit nelze a jsou-li splněny

další podmínky, správní orgán povolení k trvalému pobytu zruší. Postup spočívající ve vyhodnocení skutkové podstaty, určení významu uvedeného pojmu a zařazení či nezařazení konkrétních okolností pod něj se přitom musí bezpodmínečně projevit v odůvodnění rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.

V přezkoumávané věci se správní orgány ve svých rozhodnutích věnovaly délce pobytu, po kterou se žalobce nacházel na území domovského státu, a zejména okolnostem, za nichž žalobce pobýval na území Vietnamské socialistické republiky. Z výše provedené rekapitulace je patrné, že se žalovaný správní orgán i správní orgán prvního stupně otázkou, zda v případě žalobce důvody, pro které pobýval mimo území členských států EU déle než 12 měsíců, jsou nebo nejsou závažné, zabývaly dostatečně.

Lze tak shrnout, že i ve vztahu k posouzení důvodu žalobcova pobytu mimo území států EU jsou rozhodnutí správních orgánů plně přezkoumatelná. Podle názoru soudu je v rozhodnutích správních orgánů srozumitelně vysvětleno, že a proč žalobcova práce kuchaře v restauraci jeho známých nepředstavuje závažný důvod nepřítomnosti na území států EU ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba nebyla na základě výše uvedené argumentace neshledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 10. října 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.